

РЕШЕНИЕ

№ 4668

гр. София, 28.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.10.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков

Петя Стоилова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Тасков, като разгледа дело номер **6690** по описа за **2011** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на Адвокатско Дружество „Д., К. и Л.” срещу решение /без номер/ от 08.07.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 4072/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 17 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № ДФР/НП-54/04.03.2011 г., издадено от Председателя на ДА „НС”.

С посоченото НП на Адвокатско Дружество „Д., К. и Л.”, на основание чл. 23, ал. 4, във връзка с ал. 2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложена „имуществена санкция” в размер на 5000 лева.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Посочени са множество материални норми, които според касатора са нарушени от административния орган при издаването на НП. Твърди се, че адвокатското дружество не е задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗМИП, защото след внасянето ѝ в касата, процесната сума е продължила да бъде собственост на клиента. Инвокирани са доводи, че не е налице финансова операция, а още по-малко прехвърлителна сделка с визирания имот. Не е налице и предоставяне на услуга. Дружеството не е било оправомощено да се разпорежда с процесната сума. Алтернативно се сочи, че е налице маловажен случай по смисъла на

чл. 28а от ЗАНН. На последно място, според оспорващия административния орган е извършил нарушение на забраната за преглед на адвокатските книжа, според разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Закона за адвокатурата.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът, чрез адвокати Х. и Р. поддържа подадената жалба.

Ответникът по касационната жалба не се представява.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заповед № ЗДФР-53/30.05.2009 г. на Директора на Дирекция „Финансово разузнаване“ при ДА „НС“ е наредено извършване на проверка на „Адвокатско Дружество „Д., К. и Л.“ по ЗМИП. В хода на проверката са прегледани множество документи и книжа, изискани по надлежния ред и представени от дружеството доброволно. Резултатите са обективирани в констативен протокол № 81/99-221/15.12.2009 г.

Установено е, че на 27.11 2008 г. пред нотариус П. Т., с район на действие Районен съд - [населено място], вписана в регистъра на нотариалната камара под № 056, е изповядана сделка за покупко-продажба на недвижим имот. Страни по договора са Д. Ъ. Х., К. Ан Б. и Д. У. О., от една страна като продавачи, действащи чрез адвокат В. К. Б., преупълномощена с пълномощно от 25.11.2008 г. от адвокат Р. Л. и от друга С. М. С., като купувач. Апартаментът е продаден за сумата от 66 000 евро и тя е платена в брой от купувача при подписването на нотариалния акт. След заплащането на възнаграждението на агенцията за недвижими имоти, с приходен касов ордер от 27.11.2008 г. в касата на Адвокатско Дружество „Д., К. и Л.“ внесена сумата от 62 490 евро с левова равностойност 122 219,82 лева, представляваща остатък от цената на недвижимия имот.

Административно-наказващият орган е приел, че с приемането на визираната сума клиента за дружеството е възникнало задължението в периода 01.12.2008 г. до 15.12.2008 г. да уведоми Дирекция Финансово разузнаване на ДА „НС“, за извършеното плащане в брой.

Бездействието на касатора, във връзка с констатираното задължение е прието за административно нарушение по чл. 11а, ал. 1 от ЗМИП, във връзка с чл. 16, ал. 1 и ал.3 от Правилника за прилагане на ЗМИП, поради което на основание чл. 23, ал. 4, във връзка с ал. 2 от ЗМИП му е наложил оспорената имуществена санкция.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, от която е видно, че решението на СРС е съобщено на Адвокатско Дружество „Д., К. и Л.“ на 04.07.2011 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 11.07.2011 г./вх. № 26386/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен нея. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъдат разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със ЗМИП се регулира специфичен кръг обществени отношения, свързани с превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. В закона са очертани ясни критерии на понятието изпиране на пари, като в най-общия случай, това е преобразуването или прехвърлянето на имущество, придобито от престъпна дейност или от акт на участие в такава дейност, за да бъде укрит или прикрит незаконният произход на имуществото или за да се подпомогне лице, което участва в извършването на такова действие с цел да избегне правните последици от своето деяние. За частно-правните субекти са създадени конкретни задължения, чието неизпълнение е свързано с налагането на значителни по размер санкции.

Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за държавния ред и степента му на обществената опасност.

В конкретно разглеждания случай, в чл. 23, ал. 4 от ЗМИП е предвидено, че когато нарушението по ал. 1, 2 и 3 е извършено от едноличен търговец или юридическо лице, се налага имуществена санкция от 2000 до 50 000 лева. Това наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством нарушението, обществени отношения. В случая е важно, че посредством действията, определени като „изпиране на пари” се засяга финансовата система на държавата и се създават благоприятни условия за развитие и действие на различни престъпни организации, чиято дейност без съмнение оказва неблагоприятно влияние върху обществото. Вредните последици от неспазването на тези норми, биха могли да имат значителен по обем вреден ефект, поради което нарушенията, извършвани във връзка с мерките срещу изпиране на пари в никакъв случай не биха могли да бъдат квалифицирани като маловажни.

По посочените съображения касационната инстанция намира, че наложеното административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лева е определено правилно. Същото е малко над законовия минимум от 2000 лева, но далече под максимума от 50 000 лева.

Неоснователни са релевиранияте от касатора доводи за нарушение на чл. 33 от Закона за адвокатурата. Тази разпоредба е валидна по отношение на книжа, касаещи отношенията между адвоката и неговите доверители и губи своето действие, когато са налице данни за извършени от адвоката престъпления или административни нарушения, във връзка с упражняваната от него професия. В случай, че се приеме противното, за всяка престъпна дейност би възникнала възможността да се прикрива чрез позоваването на адвокатската тайна. В разглеждания спор не е без значение и обстоятелството, че книгата, предмет на извършваната от ДА „НС” проверка са предоставени доброволно.

По отношение на твърдението, че Адвокатско Дружество „Д., К. и Л.” не попада в

кръга на визираните в чл. 3, ал. 2 от ЗМИП лица, съдът намира, че същото няма фактическа и правна опора. Безспорно е, че касаторът е дружество, регистрирано по Закона за адвокатурата и в него членуват лица, които са адвокати. По силата на чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗА, упражняването на адвокатската професия включва устни и писмени консултации и становища по въпроси на правото. Адвокат Р. Л. – съдружник и управител на дружеството е бил упълномощен от клиентите си да ги представлява при продажбата на апартамента им, т.е. участвал е в планирането и изпълнението на сделка относно покупко-продажба на недвижим имот, поради което следва да се приеме, че представляваното от него дружество е лице по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 28, б. „а”, б. „аа” от ЗМИП. Поради факта, че платената сума за продажбата на имота е била над 30 000 лева, за касатора е възникнало задължението да уведоми за това дирекция "Финансово разузнаване" на Държавна агенция „Национална сигурност”. Законът не поставя изисквания лицето чл. 3, ал. 2, т. 28, б. „а”, б. „аа” от ЗМИП да е страна по сделката и получената сума да обогати неговия патримониум. Достатъчно е то да извършва по занятие правни консултации и в случай, че разбере, че негов клиент получи или плати сума при покупко-продажба на недвижим имот, в чието планиране и изпълнение е участвал, в размер по-голям от 30 000 лева, да уведоми държавните органи.

Във връзка с изложеното настоящият състав на касационната инстанция намира, че оспореното решение на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 08.07.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 4072/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 17 състав

Решението е окончателно.